

Bajke, pravljice, povesi,  
Pravi deci sivi ded,  
In spomini vsem hitijo  
V čase davnih let...

*Taras Vaziljev.*

### Skrbi.

Sredi polja snežnega  
Raste mlada lipa,  
Velo listje se po tleh  
Ji z vejevja sipa.

A odejo belo spet  
Bode izgubila,  
Ko se kroginkrog pomlad  
Nova bo zbudila.

Le skrbi odeje mi  
Prej ne odložimo,  
Da v neznanem svetu se  
V Bogu prebudimo.

*Slavko Slavič.*

### Starček po zimi.

Le zašumi pesem tožno  
O mladosti zlati, gozd!  
In spominjaj me na rožno,  
Žarnopisano mladost.

Takrat, v oni dobi jasni,  
S cvetjem mi cveteli smo;

O, kje zdaj ste časi krasni!  
Mi že osiveli smo...

Le zašumi pesem tožno,  
S snegom kriti zemski gaj;  
In opevaj vigred rožno —  
Blaženi življenja maj!

*Slavko Slavič.*

### Kje?...

Kje je ptička mladokrila,  
Da zapoje pesem milo,  
Da mi srce utolaži  
In prežene žalost tiho?

Kje je cvetka drobno lista,  
Da jo posadim si v lonček,  
Da bo cvela v beli zimi  
In dehtela mi po sobi?

Kje je ribica srebrna,  
Da na trnek jo ujamem,  
Da prinese mi iz morja  
Prstan s svetlim diamantom?

Kje je sreča zlatolaska,  
Da mi posladi življenje  
In mi lepi raj ustvari,  
V srce pomlad spet pričara?...  
*Zvonimir.*



## Vsak pol.



vema gospodoma je težko služiti. Pa je tudi težko služiti gospodarju in obenem gospodinja.

To je izkusil prav zgodaj Jurček Češminov.

„Kaj pa zdaj?“ so ga vprašali oče, ko je prinesel zadnje šolsko naznanilo domov.

„Ali boš kmet, ali mizar, ali zidar, ali čevljar ali kaj boš?“

Jurček je ostal pri zadnjem. Precej drugi dan sta odrinila z očetom k čevljarju Fortuni.



Čevljar Florijan Fortuna ni bil kdove kako sloveč delavec. Vendar to lepo lastnost je imel, da je delal trdno. Tudi svoje učence je naučil dobro in jih je znal imeti v redu in v pokorščini. To menda je še najbolj nagnilo očeta Češmina, da so dali svojega Jurčka Fortuni v uk in oskrbo.

Pa Jurček je imel pri Fortunovih težko nalogo. Gospodarju in gospodinji služiti obenem — je križ.

Naj vam povem, kaj se mu je pripetilo že prvi mesec njegove čevljarske dobe.

Mojster Fortuna je imel opraviti v trgovini za usnje. Za čas odsotnosti je seveda dal opravila svojemu učenčku. Pa komaj je mož odnesel peté, je že stala gospodinja z malim Bertkom v delavnici.

„Na, Jurček, daj, daj malo poprijeti in poajati tole kiselco in tele pupce mu boš dajal.“ Dobro je vedela gospodinja, da strogi mojster ne bi dopustil drugega opravila učencu, zato je dobil Jurček tak sitni popravek le v gospodarjevi odsotnosti.

In tisti nesrečni dan je šlo iz kolesnic! Ravno dobro je prišla Jurčku misel v glavo, kaj bi se ukvarjal s tem otrokom in s tem mlekom, kar popil ga bom sam, saj ga itak ni bilo nič zjutraj na žgancih, — — v trenutku, ko je dvakrat, trikrat potegnil, pa se začujejo mojstrove stopinje po veži. Seveda gospodinja, ki je poznala možovo natančnost, je bila namah v delavnici in je uprav ujela Jurčka, ko je samsebe tolažil z otročajevo pupco . . .

„Ti grdun ti, grdi!“ vikne gospodinja.

„Ti prebita sitnica!“ se oglasi za njo mojstrov glas.

Dol na cesto se je slišalo, kakor bi padalo nekaj na glavo in za ušesa. Kdo je dajal in kdo je držal, se ne ve na drobno; pač pa se nam zdi, da je prejel vsak po svojem zasluženju.

F. G.



## Pogreb.

Spisal Vaclav Kosmák. — Preložil Jožef Gruden.



Brodu so zvončkali zvonovi; zvončkali, ker so bili majčkeni. Zvončkali so brusačevi ženi, ki so jo nesli štirje možje na pokopališče. Preminula je pri bratu, revnem kočarju. Jože Gaber vam je bil v istini siromak! Razen stare kože, dveh koz in majhne njive ni bilo nič njegovega. Pač: šestero zdravih otrok. S akšnjo slastjo so drobili ovsenjak! Imel je tudi sestro Barbo — no danes o pokopavajo — pridno, dobro sestro! Rajši jo je imel kakor mnog kraljevič sestro kraljično. Naveličala se je nekoč doma, pa šla v pisani svet, v katerem baje procvita sreča. — Bože mili, žalostno procvita! Seznanila se je z dosluženim vojakom, brusačem,